

Spectrum maakt deel uit van Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv
Amstelplein 34
1096 BC Amsterdam

© 2025 Jean-Paul Heck en Cesar Zuiderwijk
© 2025 Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv, Amsterdam

Eerste druk november 2025

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagfoto: Stefan Schipper
Opmaak: Elgraphic

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

De uitgeverij heeft geprobeerd voor deze publicatie alle rechthebbenden van de afbeeldingen te achterhalen. Mocht u desondanks een afbeelding tegenkomen waarvan u rechthebbende bent en u heeft geen toestemming gegeven voor de publicatie van een foto ervan, neemt u dan contact op.

ISBN 978 90 00 39824 9
ISBN 978 90 00 39825 6 (e-book)
ISBN 978 90 00 40185 7 (luisterboek)
NUR 661

www.spectrumboeken.nl

VOORWOORD – DOOR CESAR ZUIDERWIJK

Eeuwig duurt het langst

We lopen van de kleedkamer naar het podium. Het tumult van het publiek gaat over in gejuich als in één ruk het doek van het drumstel getrokken wordt. De onthulling van mijn burcht, hier zal ik de komende anderhalf à twee uur onaantastbaar zijn en samen met mijn maatjes alles geven voor jullie, de fans.

Want zonder fans bestaat een band niet, zonder wie je een stuurloos schip bent, die je van dat onbewoond eiland halen waarop je begint en zorgen dat je in die woelige oceaan terecht komt.

Geen aankondiging, geen gezeur nu. Het licht gaat uit in de zaal, geluid zwelt aan tot orkaankracht, de adrenaline rusht door onze lichamen, praten heeft geen zin meer, we

kijken elkaar aan, we gaan, een klopje op de schouder, een duwtje in de rug.

In het donker vinden we onze plek en als de lichten op het podium aangaan zijn we bokkers in de ring; klappen uitdelen en voor de knock-out gaan.

Een jongensdroom wordt elke avond vervuld; welke jongen droomt er niet van om in een bandje te spelen, plaatjes te maken, hits te scoren, voor veel mensen op te treden en wie weet beroemd te worden.

En dat allemaal met vrienden die elkaar uiteindelijk als broertjes beschouwen en in mijn geval met dit bandje Golden Earring. Tussen vier eigenwijze en totaal verschillende karakters bestaan zes lijntjes. Ik ben er trots op te zeggen dat in geen van die lijntjes ooit een breuk is ontstaan. Bijna vijftig jaar lang, een halve eeuw, niet te geloven.

Het moest ervan komen, er werd al zo vaak gevraagd naar een biografie, maar ik begon er pas serieus over na te denken toen uitgeverij Spectrum met het voorstel kwam om zoiets samen te doen met Jean-Paul Heck, die ik al jaren geleden heb ontmoet als popjournalist en drummer. We kennen zoveel gemeenschappelijke muzikanten en mensen in de business; ik kan geen band of drummer noemen en hij weet wie het precies is.

Nu, na zo'n tweehonderd uur samen te hebben doorgebracht, is er vriendschap en vertrouwen, ik zou zijn biografie bijna kunnen schrijven.

Nederland is een land van tegeltjeswijsheden – bijvoor-

beeld 'Eerlijk duurt het langst' – maar dat is niet waar. Ik zou zeggen: 'Eeuw duurt het langst.' Dat geldt natuurlijk niet voor ons mensen. Je kunt het lang volhouden met een bandje, maar aan alles komt een eind. Terwijl de wereld doorgaat, kun je met een goed gevoel terugdenken aan een tot nu toe mooi leven, daarvan hier akte.

Mijn doopnaam is Cornelis Johannes Zuiderwijk, zoals mijn vader en zijn vader.

Hoe ik aan de naam Cesar kwam, zal in dit boek ter sprake komen, maar om verwarring te voorkomen zullen we het vanaf het begin hebben over Cesar.

Als George je een compliment gaf, zei hij 'chapeau', en omdat aan alles een eind komt zeg ik terug: 'Chapeau en eau revoir.'

Vrij vertaald: petje af en weg met dat water.

VOORWOORD – DOOR JEAN-PAUL HECK

21 juni, 1980. Net een paar weken vijftien jaar oud, maar mijn vader nam me mee naar een concert van het machtige Led Zeppelin in het Ahoy in Rotterdam. Hij had niets met hardrock, maar wist dat ik als jonge drummer fan was van de geweldenaar John Bonham. Het concert was rommelig en Bonham leek duidelijk aangetast door een te hoog alcoholpromillage. Ruim twee maanden later zou de volgens velen beste rockdrummer alle tijden overlijden aan, jawel, een alcoholoverdosis. Naast Bonham had ik ook al Queen-drummer Roger Taylor live zien optreden en hij was mijn absolute drumheld. Nederlandse drummers? Die kende ik eigenlijk toen nog niet. Goed, in de *Popfoto* had ik al wel wat gelezen over Cesar Zuiderwijk en de latente interesse

van The Who om hem in te lijven, maar veel verder kwam ik niet. Totdat ik begin december een kaartje kreeg om Golden Earring in het Leysdroom in Roosendaal te zien. Een typische jarentachtighal met een waardeloze akoestiek in een haast Spartaanse omgeving. Ik weet het nog goed. 27 december 1980. De band opende met het razendsnelle 'Don't Stop The Show' en meteen viel hij op, Cesar Zuiderwijk, zittend achter een enorm wit drumstel met een dubbele bassdrum, twee hangende bassdrums achter zijn hoofd en omringd door een enorme set bekkens. Maar wat mij het meest opviel, waren twee ronde neonbuizen die in beide bassdrums met de groove van Cesar meeknipperden. Ik zag en hoorde een drummer die met speels gemak kon wedijveren met mijn Engelse helden. Snel, virtuoos, swingend en vooral gereserveerd met humor. Vanaf dat moment ging ik Cesar volgen. Over zijn leven naast de band wist ik niets. Het interesseerde mij niet en sowieso kwam er maar weinig naar buiten over de strapatsen van Cesar, George, Barry en Rinus. Dat hadden ze goed voor elkaar. Natuurlijk kwam ik Cesar later weleens tegen, bij optredens, in mijn rol als journalist en gewoon als liefhebber van goed drumwerk, en ja, het klikte. Het afgelopen jaar heb ik Cesar pas echt goed leren kennen. Meer dan dat zelfs. Bijna elke week zagen we elkaar. Vaak in de landerige omgeving van Baarle-Nassau en regelmatig ook in Cesar en Hesters appartement in hartje Den Haag. Het is uitmond in een mooie vriendschap. Niet alleen omdat ik zijn enerverende leven mocht optekenen, maar vooral omdat ik de mens Cesar heb leren kennen. Eerlijk, gepassioneerd,

zorgzaam en nog altijd gedreven door muziek. Een man met een kloppend hart voor het leven.